

Lélekzet

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2021/1. szám - Húsvét

Hiszed-e?

A legmegrendítőbb bibliai történetek közé tartozik Lázár feltámasztása (Jn 11,1–44). Lázár meghal, bár a testvérei időben üzennek Jézusnak, aki – mikor végre megérkezik – mély gyászban találja a családot és az együttérző ismerősöket.

„*En vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él, és aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” – kérdezi Jézus az elhunyt nővérétől. Márta igent mond, de aztán amikor a negyednapos halott sírja előtt Jézus a bejáratot elzáró kő elmozdítását kéri, ijedten tiltakozik.

Az Úr kérdése: „*Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?*” – kérdezi az követet. És Jézus szólítja Lázárt. És ő kijön. Él!

Milyen döbbenetes lehetett átélni, hogy Jézusnak hatalma van élet és halál felett, pedig akkor ez „csak” egy halott ember visszahívása volt a földi életbe! Sokan ennek a megrendítő élménynek a hatására jutottak hitre, s a Nagytanács ezért adta ki ellene az elfogatóparancsot. Jézusnak meg kell halni, különben mindenki az Ő követője lesz!

Húsvétkor még megrendítőbben mutatkozott meg, hogy Jézus Úr élet és halál felett! A sírját, ahová nagypénteken elhelyezték a testét, az asszonyok harmadnapon üresen találták. S angyalok hirdették: Ő él! Feltámadt a halálból! A híradáson túl pedig – bizonyítékként – a feltámadott Úr meg is jelent Máriának, a tanítványainak, az emmausi úton szomorkodó követőinek és még sokaknak. S a Vele való találkozás minden kétséget elsöpört. A lehetetlen lehetséges vált! Győzött az Élet! Van megváltás és van örök élet! (Máté 28., Márk 16., Lukács 24. és János evangéliuma 20–21. fejezete számol be ezekről az eseményekről.)

Keresztény Testvérem! Hiszed-e ezt?

Hiszed-e, hogy nem a halálé az utolsó szó,

hanem a feltámadt Krisztusé? Hiszed-e, hogy Megváltód utoljára porod felett megáll? (ld. Jób 19,25–27) Hiszed-e?

És milyen alapon áll ez a hited? Ismered-e az Úr Jézust, a te személyes Megváltódat, vagy csak a tanítást tudod, amit az igehirdetésekben hallottál róla? Rádöbrentél-e már arra, amire Pál apostol is, hogy „*ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden emberről nyomorultabbak vagyunk*” (1Kor 15,19)?

Ha mérhetetlen szenvedés, fájdalom emészt és csak remélheted, hogy nem ez lesz az utolsó húsvétod, van-e bizonyosságod az üdvösséged felől? Küzdesz-e a szeretteidért azzal a féltő szeretettel, ami nem csak a testi gyógyulásért könyörög, hanem a lélek megmeneküléséért is? S tudsz-e – ha ez adatik – haladokló szeretted mellett a feltámadt Krisztusról szólni, benne bízni?

Ifjúkorom egyik nagy ajándéka *Túrmezei Erzsébet* Húsvéti híradás című verse. Sokszor szavaltam gyülekezeti alkalmon, de még többször visszhangzott szívemben és erősítette bennem az élő reménységet.

Akinek van Krisztusa, és van bizonyossága afelől, amit Jézus kijelentett, annak kiáltania kellene ma is azok felé, akik Őt nem ismerik: Mért nincsen húsvéti hited?!

Hulej Enikő

Túrmezei Erzsébet: Húsvéti híradás

Látsz halott arcot és hulló virágot:
mindenütt a halál hatalmát látod,
és gyászod terhét roskadva viszed,
ha nincsen húsvéti hited.

Ha sír a gyász, a bánat,
mi vigasztalna más:
a Krisztus él, feltámadt,
és van feltámadás!

A sötét felhő széled,
 áttör a napsugár,
 mert győzött Ő, az Élet!
 Új élet útja vár.

Miért nem emeled fel könnyes arcod?
 Miért vívod mindig egyedül a harcot?
 Soha nem talál békét a szíved,
 ha nincsen húsvéti hited.

Szólj, diadalmas ének,
 mint boldog híradás
 a bánkódók szívének,
 hogy van feltámadás!

Az élő Megváltóra
 ki egyszer rátalált,
 a nagy Vigasztalóra,
 nem retteg sírt, halált!

Nem hallod a feltámadott hívását?
 Nem hallod igéjét, vigasztalását?
 Ő minden benne hívón segített!
 Mért nincsen húsvéti hited?!

Szólj, diadalmas ének,
 és szárnyalj, mint a szél!
 Szállj északnak és délnek,
 és hirdesd: Jézus é!

Az élő Krisztus Jézus
 jár velünk szüntelen.
 Ha szent nyomába lépünk,
 miénk a győzelem!

Istentisztelet a templomban úrvacsora és gyülekezeti éneklés
 nélkül nagypénteken és húsvét mindkét napján 10 órakor.

Dr. Sántha György költő, tanár (1888–1974) élete és költészete dióhéjban

A költő 1888. április 6-án született Kecskeméten Sántha Gábor földbirtokos fiaként, aki annak emlékére és örömére, hogy fia érettségi vizsgát tett a piarista gimnáziumban, 1000 koronás összeggel alapítványt hozott létre. Ennek kamataiból a legjobb tanárok munkáját ismerhették el évről-évre.

Sántha György lett az iskola száztagú diák önképző körének elnöke. Felsőbb iskoláit budapesti, berlini, svájci és francia egyetemeken folytatta, doktori disszertációja – Lenz mint drámaíró címmel – később könyvalakban is megjelent.

Költészetének főbb kötetei: A bánat harangzúgásában (1915), Toronyór (1930), Arany homokon nomád felhők alatt (1935), Naphívás (1978), Testamentum (1980), Nincs csak egy világnézet (1988). Kötetei a kecskeméti könyvtárból is kikölcsönözhetőek.

A kecskeméti evangélikus templomban kötött házasságot *Sikari Kovács Margittal*. Lánya, Marica néni – *dr. Majthényi Béláné* – az evangélikus templom kántora volt hetven évig. Életében gondozta a költő apa hagyatékát.

Sántha György fő tartózkodási helye a ja-

kabszállási kúria volt, ahol vendégül látta a kor jelentős irodalmi életének nagyjait: Veres Péter, Németh László, Tamási Aron, Erdei Ferenc (akit a fasizmus éveiben saját élete kockáztatásával rejtegetett), Móricz Zsigmond, Szabó Pál, Féja Géza, Illyés Gyula, Varga Mihály, Sinka István is megfordult nála.

Veöreös Imre akkori evangélikus lelkész prédikációi nagy hatással voltak rá, ekkor születtek biblikus versei is. A lelkész így méltatta költészetét: „Jön kor, mikor ámulva fogják felfedezni...”

2019 októberében *Kis János* lelkész úr áldotta meg az Aranyhomok szálloda falára kihelyezett emléktáblát – *Balanyi Károly* zománccművész alkotását –, melyet a Sántha György Emlékkör kezdeményezésére állíttatott a hotel.

A költő 2001-ben Pilinszky-díjat, 2004-ben pedig posztumusz díszpolgári címet kapott.

Benkő Irén,
a Sántha György Emlékkör alapítója

Sántha György: Húsvéti Distichonok

Bús szemeim függőkertjén csupa ritmus az élet:
ritmus a csillagesönd, ritmus a rügyfakadás.
Minden szent dallam s mindig csak Krisztus a lényeg:
Nélküle nincsen lét; Benne gyönyör a Halál.
Lépek a jobb s balsors közt fel-fel a hegyre, ütődve,
Ballagj árva szívem: Golgota vár, meredek.
Ládd a rügyek, csecsemők szűz ajka gügyögve
mondja: szeress, szenvedj, isteni rendelet ez!
Meváltó, Te feléd lebegek vad lárma fölött im;
árnyaltanul suhanok, mint ibolyákon a hang.
Albatros-testem látjátok csak, mit örök kín
félszegge tesz már – és lefelé von a hant.
Csetlek-botlok az utcán, míg ide és oda löktök
s fancsali, mord mosolyom csokra kuszán lefityeg –
Ám igazítva a vígra, ha „Szervusz”-t visszaköszöntök,
már oda sem figyelek – más zene hangja libeg
fülkagylóm lemezén... Ezt hallgatom állva zsvajban,
járva Kereszt útját, ülve a csend küszöbén...
S könnyű már az utam; oldalt két drága halottam;
jobbom fogja Hugom s bal karom az Öcsém.

A 2021. év igéje

„Legyetek irgalmasok, amint
a ti Atyátok is irgalmas!”
(Lk 6,36)

Gyülekezeti honlapunk:

<https://kecskemet.lutheran.hu>

Facebook:

Kecskeméti Evangélikus Egyház

YouTube: Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet

Kérjük, ha teheti, rendelkezzen adója 1+1%-áról!

0035 Magyarországi Evangélikus
Egyház

19049498-1-03 Soli Deo Gloria
Evangélikus Gyülekezet Köz-
hasznú Alapítvány Kecskemét

Isten szeretetéről és a gyümölcstermésről szolt a 2021-es ökumenikus imahét

Idén januárban az ökumenikus imahét a református templomban került megrendezésre, ahol a különböző felekezethez tartozó hitestvérekkel ünnepelhettük együtt a Krisztusban való összetartozásunkat. Az imahét anyagát a svájci Grandchamp-i Szeretesi Közösségtől kaptuk, akik Jn 15,1–17 alapján a következő mondatot választották vezérigénék: „Maradjatok meg szeretetemben, és sok gyümölcset teremtek.” Az alkalomsorozat az Isten szőlőkertjéről való elmélkedésre indított bennünket, ahol Jézust, mint életünk szőlőtőjét találhatjuk.

A hetet *Kuti József* református lelképásztor nyitotta meg a Jn 15,4a igével. Főüzenetként a Krisztusban való megmaradást helyezte elénk. Jézus elvégezte üdvözítő munkáját értünk, és beemelt bennünket kegyelmébe. A kérdés az, hogy ismerjük-e az érzést, hogy mi már beemelődünk. Ma is nagy feladata a kereszténységnek Krisztusban maradni.

Másnap *Szerdi Szilárd* pünkösdi lelképásztort hallgathattuk meg, aki Jn 15,12b alapján Jézus döntéséről szolt. Jézus eldöntötte, hogy szeret bennünket. Ebben a jézusi döntésben pedig nekünk is feladatunkká vált, hogy hordozzuk egymást. A próbák közepegye gyakran nagy kihívást jelent szeretni, de Istennel sikerülhet az elengedés, a megbocsátás, ha kérjük a segítségét. A jó gyümölcstermés csakis Istennel együtt működik.

A harmadik estén *Feczák László* görögkatolikus parókus Jn 15,15-ből az Istennel való kapcsolat jelentőségét és az abból eredő lehetőségeinket adta tovább. Ezek számunkra az imádságos élet alapján tárulhatnak fel. Az ima erejét ne becsljük le.

Csütörtökön *Kis János* lelkészünket hallhattuk szólni Jn 15,1–8 igeversekről. Az igehirdetésben előtérbe került a metszés, a kimetszés, ami a jó termést szolgálja. Ahhoz,

hogy jó szőlőt kapjunk, jól kell tudni metszeni. Jó termés pedig nincs áldozatvállalás nélkül, metszés nincs gyümölcstermés nélkül. Isten metszőkése a Biblia. Használjuk-e így az életünkre nézve, ami a megújulást adja?

A következő napon az elfogadásról *Finta József* római katolikus plébános hirdette az ígét Mk 6,30–44 alapján. Feltette azt a kérdést, hogy hogyan fogadjuk el a másikat: önzetlenül vagy elvárásokkal, szeretettel telve vagy üzleti alapon? Az elfogadás nem működik akkor, ha ez azt jelenti, hogy mindenáron viszonzást várunk. Képesek vagyunk-e feltétel nélkül adni azt, ami a miénk, amit Krisztustól kapunk?

Végül a záróalkalmon *Mike Sámuel* baptista lelkipásztor szolgált a következő versek

szerint: Jn 15,1–2.5.16, valamint Jn 17,20–23. Elhangzott, hogy Jézus az igazi szőlőtő, melyet nem lehet privatizálni. Jézus mindenkire eljött, és mindenkit meg akar szólítani. A Krisztusban való egységünk Isten dicsőségének a sokszínűségét mutatja.

Az egység megélése a felekezetek között mindig annak a távlatnak a kiszélesítése, hogy Isten nagyobb. Túlmutat az egyházon, és annak igazolásán, hogy mindenki úgy tekintsen saját közösségére, mint Isten igazságának egyedüli őrzőjére. Őrizni egyedül Isten tud minket és az Ő igazsága az, hogy Krisztus mindegyikünké lehet, akivel mindannyian találkozhatunk Isten szőlőskertjében. Számomra az ökumené erre is rámutat.

Fekete Adrienn Mercédesz
hatodéves lelkészjelölt

A növekedés csodája

A 19. század végének nyugtalan éveit alatt Amerikában egy maroknyi presbiteriánus asszonycsapat összefogott, hogy Istenőt segítséget kérve együtt imádkozzanak magukért és a körülöttük élő emberekért. Ebből a mustármagnyi mozgalomból kiterjedt imádságlánc született. A világháború után a kezdeményezés Európában is meghonosodott, ma pedig már öt földrész több mint száz országában jönnek össze március első péntekjén a keresztény asszonyok, hogy tájékozódjanak egymás gondjáról és imádkozzanak egymásért.

Amikor ennek a mozgalomnak gyors terjedésére tekintünk, Jézus példázata jut eszünkbe, aki Isten országát a parányi mustármagból felnövő növényhez hasonlítja, melyen madarak raknak fészket. (Palesztinában ebből a magból háromméteres cserje növekszik!) Így növekedett az imádkozó asszonyok kezdeményezése az egész Földet behálózó mozgalommá – annak bizonyosságául, hogy a világunk problémáit a legjobb helyre, Isten kezébe helyezhetjük, és tőle kérhetünk segítséget.

Hazánkban a különböző felekezetekhez tartozó keresztények több mint harminc éve kapcsolódtak be a női világitmanap mozgal-

mába, amihez az utóbbi években a férfiak is csatlakoztak. Így lett belőle egyszerűen világitmanap.

Amik ezek az alkalmakon évek óta részt vesznek, sok új ismeretre tettek szert, és hitükben is gazdagodtak. A világszervezet által megadott program szerint minden évben egy másik ország keresztényeinek helyzetével és problémáival ismerkedhettek meg.

Kecskeméten az idén már huszonharmadik alkalommal jöttünk össze. Városunkban ez mára öt keresztény felekezetet összefogó alkalommá vált.

Az imánappal való kapcsolat az én életemben is sok áldást hozott. Magyarországi kezdeténél az Ökumenikus Nőbizottság tagjaival együtt dolgoztunk azon, hogy ezt a napot minél több gyülekezetben megtartsák. Kezdetben ez sok nehézséget jelentett. Német és angol szöveg állt csak rendelkezésünkre, amit közösen fordítottunk. Az anyag sokszorosításának és terjesztésének engedélyezését külön kellett kérni. A közös munka sok szép ökumenikus tapasztalatot jelentett, aminek áldásai tovább gyűrűztek a gyülekezetekben.

Két dologra emlékeztet az évente visszatérő imanap. Egyrészt arra, hogy életünk terheit, megoldhatatlannak látszó problémáit legjobb helyre, Isten kezébe helyezhetjük az imádságunkban. Másrészt felnyitja szemünket má-

sok gondjainak meglátására, megismerésére, és mások segítésére ösztönöz minket.

Sárkány Tiborné
nyugalmazott lelkész

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1Pt5,7)

A nyelvvizsga-történet folytatódik...

A Testvérek közül talán többen tudják: amikor 2018 szeptemberében idekerültem Kecskemétre, azzal a feltétellel kaptam meg a hitoktatói állást, hogy egy éven belül középfokú nyelvvizsgát szerzek. Enélkül ugyanis még nem volt a kezemben az állás betöltésére jogosító diploma. Tudtam, nem lesz egyszerű a feladat, hiszen három tanév már eltelt a teológia befejezése óta. Tanultam, tanultam, de tudtam, ez a tudás még kevés a nyelvvizsgához. Ezért jelentkeztem az éppen akkor – véletlenül nincsenek! – újrainduló Diplomamentő II. pályázatra, ami éppen azokat hívatott támogatni a nyelvtanfolyam díjának kifizetésével, akik nyelvvizsga hiányában nem kaphatták kézhez a diplomájukat.

A tanfolyam 2019 szombatjain zajlott, egy éven keresztül. Isten már akkor is csodát tett velem, amikor annak az évnek áprilisában sikeres írásbeli nyelvvizsgát tehettem. Ez ugyanis kellett ahhoz, hogy szeptemberben egy újabb tanévet kezdhessek itt, Kecskeméten. A szóbeli vizsga – talán erre is emlékeznek – többszöri próbálkozás alkalmával sem sikerült... Azóta sem.

Hogy mégis itt lehetek, az ismét Isten közbeavatkozásának köszönhető. De ezt már tudják, hiszen egy előző hírlevélben hálás szívvel számoltam be arról, hogy a járványhelyzetben a Kormány úgy döntött, hogy mindazoknak, akiknek nyelvvizsga hiányában nincs meg a diplomájuk, a helyzetre való tekintettel nyelvvizsga nélkül kiállítják a dokumentumot. Így kaptam meg én is az enyémet.

Igen ám, de nekem volt egy kötelezettségem az állam felé: ha 2020. március 31-ig nem

teszek sikeres szóbeli nyelvvizsgát, akkor a támogatás összegét vissza kell fizetni. A járványhelyzetre való tekintettel ők is határidőt módosítottak: az új határidő 2020. augusztus 31. lett.

Abban az időben már annyira elveszítettem a bátorságomat a szóbelizéssel kapcsolatban, hogy hiába tolták ki a határidőt, nem voltam képes elmenni egy újabb megméretetésre. Augusztusban megkerestem az illetékes hivatalt, hogy jelezsem: nem teljesítettem a követelményt, most mi a teendő?

A hölgy, akivel beszéltem, nagyon kedves volt, még ő beszélt rá, hogy igényeljek valamilyen formában fizetés-könnyítést, pedig én arra számítottam, hogy rövid időn belül a teljes összeget ki kell fizetnem. Leírtam a helyzetemet: az írásbeli megvan, a szóbelit hiába próbálok, nem sikerül, azon kívül március óta az online oktatás miatt tanulni sem nagyon tudok, és ha lehetséges, engedjék meg, hogy részletekben fizessem vissza az összeget. Azt mondták, novemberben válaszolni, mert nekik decemberig kell elszámolni. Novemberben kérték, hogy küldjek jövedelem-igazolást, és újra írjam le a problémáimat, majd postai úton válaszolnak.

Én már szinte el is felejtettem, hogy ez az ügy még függőben van, mire végre március 18-án ajánlott levelem érkezett tőlük. Mivel nem tudtam teljesíteni a szóbeli követelményeket, emiatt a nyelvviskolának már ők is eleve 20 százalékkal kevesebb pénzt fizettek ki. Ezen kívül az indokaimra való tekintettel 50 százalékkal mérsékeltek a visszafizetendő összeget, amit 12 hónap alatt kell teljesítenem.

Ebben az ügyben megint megtapasztalhatam Isten gondviselő atyai szeretetét, azt, hogy nem próbál meg erőn felül, és hogy nem enged rám nagyobb terhet nehezedni, mint amit el bírok viselni. Mert Ő ezeket megígérte a Szentírásban, nekem is, és mindazoknak is, akik Őrá bizzák magukat.

Akik hiszik, hogy Jézus Krisztusban való hitük által Isten őket a gyermekeivé fogadta kegyelemből, és Jézus haláláért minden bűnüket megbocsátotta, azoknak a gondjait minden körülmények között felvállalja, mint Mennyei Atya. Hiszen Jézus Krisztus maga tett erről bizonysgot a tanítvány-

inak: „*Én is azt mondom nektek: kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgesetek, és megnyitattik nektek. Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitattik. Melyik apa az közületek, aki fiának kígýt ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojáást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kéri tőle.*” (Lk 11,9–13)

Lázár Anikó
hitoktató

Ami a szívemen van...

Merem azt állítani, hogy manapság mindenki életébe beköszöntöttek a monoton, szürke hétköznapok. A rengeteg korlátozás és esetleges karantén mellett úgy érzi az ember, hogy nehéz teljesen kibontakoznia. Olyan, mintha a napok ismétlődnének: mindig felkelünk, elmondjuk a napi imát, esetleg Bibliát olvasunk, aztán megyünk dolgozni. Rengeteg tanulás, munka után pedig vacsora, fürdés és alvás. Másnap reggel felkelés, és az egész ismétlődik...

Nehéz időket élünk, ez kétségtelen. Az ember jogosan érzi azt, hogy belefásul lassan ebbe a gépies életmódba. Mindenki azt várja, hogy vége legyen ennek a világválságnak. Hogy a családok ismét tudjanak találkozni, a rokonokat meg lehessen látogatni, lehessen a barátokkal szórakozni, hogy a szociális életünket felelevenítsük. De íme, egy év eltelt, és még mindig ugyanott vagyunk. Otthon.

Mégsem szabad feladnunk a reményt! Számomra a karantén nagy áldás volt, tavaly is és most is. Végre visszataláltam az Úrhoz. Rászoktam a minden napos imádkozásra, igeolvasásra, és ez a gyors, normál hétköz-

napokban nem sikerült volna. Hiszen próbáltam, de folyamatosan elbuktam. Karantén kellett ahhoz, hogy végre megtanuljak kellőképpen elcsendesedni és az Úrra figyelni.

Így kívánom másoknak is, hogy ezekben a nehéz időkben meglegjék valamiben, valakiben, sőt az Úrban a boldogságot. Mi nem tudjuk, miért történik mindez. Nem is kell tudnunk. Ha folyamatosan a miérteken gondolkozunk, csak még nagyobb szorongás fogja eltölteni elménket.

Helyette figyeljünk Rá. Arra, akitől minden reményiségünket várjuk. Mert Ő megígérte, hogy vigyáz ránk. Isten hangja csendes, és csak az hallja meg, aki igazán keresi. Így itt az idő, hogy minden félelmünket, aggodalmunkat félretegyük, és fejet hajtunk a Mindenható előtt. Biztos vagyok abban, hogy nem fog válasz nélkül hagyni minket.

„*Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.*” (Jk 4,8)

Áldott húsvétot!

Pethő Sára
gyülekezeti ifjúságunk tagja

Léleket - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2021/1. szám - Húsvét

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkési Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemethu.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035